

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΝΥΧΤΕΣ,,

VII

Ἀσπροντυμένη κοίτεται 'στὸ νεκρικὸ κρεβάτι,
 γλωμῇ, μὲ ῥάτια βαθουλά, μὲ καλαμένια χέρια·
 καὶ ἡ ζωὴ ποῦ σβύνεται τῇ δύνامي τῆς δίνει,
 δίχως τοῦ νοῦ τῇ θέλῃσι, νὰ μουρμουρίσῃ λόγια!

Γύρω βαστοῦν τὰ κλάμματα, καὶ τ' ἄγρυπνο καντῆλι
 στεφάνι ἀγίας ζωγραφεῖ στὸ μέτωπό της γύρω,
 καὶ ὅμως 'στὴ τόσῃ σιγαλῇ ὁ θόρυβος τοῦ κόσμου
 ἀξέγνωιστος στὴ συμφορὰ ἴσα μ' ἐκεῖ ἀγροικιέται.

Ψεῦτικε κόσμε, ποῦ πλανᾷς τοὺς ἄμοιρους διαβάτες
 μ' ὀνειράτα ποῦ σβύνονται στὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα!
 Καὶ τότε ὁ νοῦς ποῦ πρὸ μακρὰ ἀπὸ τὰ ῥάτια βλέπει,
 κυττάζει πρᾶγμα τῶναιρο ῥηλὰ σὲ ξένους κόσμους,
 σ' ἄφταστους κόσμους στὸ βαρὺ, τὸ χωματένιο σῶμα...
 "Αὔλοι μονάχα ζοῦν ἐκεῖ σ' ἀπόλυτη γαλήνη.

Στρος, 1896.

Γ. ΦΑΚΙΡΗΣ

Ἡ εἰλικρίνεια τῶν μικρῶν.

Ἐν συναναστροφῇ :

Ἡ μικρὰ Λιλή πρὸς μίαν ἐκ τῶν προσκεκλημένων κυριῶν .

— Ἀνοιξε τὸ στόμα σου.

— Γιατί, Λιλή μου ;

— Γιατὶ θέλω νὰ ἰδῶ ἂν ἡ μαμὰ λέγῃ ἀλήθεια.

— Τί λέγει ἡ μαμὰ ;

— Λέγει: πῶς ἅμα ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου θὰ πῆς καὶ μὴ ἀνοησία.

— . . . ! ! ! . . .